

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 227.617 van 3 juni 2014
in de zaak A. 205.077/IX-7703**

In zake: Christiane VAN RIJCKEGHEM
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Vincent De Wolf
kantoor houdend te 1060 Brussel
Gulden Vlieslaan 68/9
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de NV NMBS-HOLDING, thans de NV HR-RAIL
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Chris Van Olmen
kantoor houdend te 1050 Brussel
Louizalaan 221
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 1 juni 2012, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de raad van bestuur van de nv NMBS-Holding van 17 februari 2012 waarbij aan Christiane Van Rijckeghem het beoordelingscijfer '0,9' wordt toegekend voor de berekening van de beheerspremie van het eerste semester van 2010.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Eric Lanckswert heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij en de verwerende partij hebben elk een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 5 mei 2014.

Staatsraad Bert Thys heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Joy Moens, die *loco* advocaat Vincent De Wolf verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Milena Van Duppen, die *loco* advocaat Chris Van Olmen verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Eric Lanckswert heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoekster is hoofdadviser-dienstchef bij de nv NMBS-Holding. Sinds 1 februari 2003 is zij belast met het mandaat van districtsdirecteur. Dit mandaat werd met ingang van 1 februari 2009 verlengd voor een nieuwe periode van zes jaar.

3.2. De “hogere ambtenaren” waartoe verzoekster behoort, maken het voorwerp uit van een “evaluatie/feedbackproces” en kunnen per semester een beheers- of productiviteitspremie verkrijgen, die voor elk van hen afzonderlijk

wordt berekend door het geïndexeerde basisbedrag verbonden aan de functie te vermenigvuldigen met de door de onmiddellijke chef voorgestelde en, volgens verzoekster, “normaliter” door de gedelegeerd bestuurder toegekende beoordelingscoëfficiënt ‘Ca’.

Op 7 mei 2007 stemt het directiecomité van de nv NMBS-Holding in met een voorstel om de evaluaties van het feedbackproces te laten afspiegelen op het persoonlijke beoordelingscijfer ‘Ca’ van de hogere kaderleden vanaf de uitbetaling van de premies in het eerste semester van 2008. Voorts neemt het directiecomité beslissingen met betrekking tot de bovengrens voor het gemiddelde van de persoonlijke beoordelingscijfers per directie en het ogenblik van betaling van de semestriële premies.

Op 7 januari 2008 stelt het directiecomité vast dat er in de verschillende vennootschappen van de groep geen consensus is over een wijziging van de berekening van de beheerspremie van de hogere kaderleden en het tijdstip van de uitbetaling ervan. Het directiecomité beslist daarom om voorlopig het gemiddelde van de persoonlijke beoordelingscijfers ‘Ca’ per directie te behouden op 1,00 en om ook de datum voor de uitbetaling van de premies te behouden op eind februari. Het directiecomité dringt er wel op aan dat de evaluaties van het feedbackproces zouden afspiegelen op het persoonlijke beoordelingscijfer ‘Ca’ van de kaderleden die reeds onder het toepassingsgebied van dit proces vallen.

3.3. Op 23 februari 2009 wordt ook verzoekster opgenomen in het feedbackproces.

3.4. Op 5 februari 2010 heeft verzoekster een feedbackgesprek met haar hiërarchische chef, de directeur-generaal Strategie en Coördinatie. Deze oordeelt dat er een tamelijk positieve evolutie is ten opzichte van de vorige toegekende beoordelingscoëfficiënt ‘Ca’.

3.5. Op basis van de gegevens van haar bezoldigingsfiche voor de maand augustus 2010 stelt verzoekster vast dat haar beheerspremie voor het eerste semester van 2010 twintig percent lager ligt dan degene die haar werd toegekend voor het tweede semester van 2009.

3.6. Op 3 september 2010 vraagt verzoekster aan de directeur-generaal Strategie en Coördinatie en de directeur-generaal Human Resources om haar de redenen voor de verlaging van haar premie mede te delen. Aangezien zij op haar schriftelijke vraag geen antwoord krijgt, richt zij zich met een brief van 22 september 2010 tot de gedelegeerd bestuurder van de nv NMBS-Holding. Aangezien zij ook op deze brief geen antwoord krijgt, neemt verzoekster, naar eigen zeggen, telefonisch contact op met de directeur-generaal Human Resources die haar meedeelt dat het niet om een materiële vergissing gaat, maar dat het premiebedrag werd berekend op de beoordelingscoëfficiënt 'Ca' die haar werd toegekend en die lager is dan voorheen, namelijk 0,90 in plaats van 1,10.

3.7. Op 26 januari 2011 stelt verzoekster tegen de beslissing tot verlaging van haar beoordelingscoëfficiënt 'Ca' een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State.

Bij arrest nr. 219.133 van 3 mei 2012 verwerpt de Raad van State dit beroep, omdat de bestreden beslissing op 14 april 2011 werd ingetrokken (zie randnummer 3.8) waardoor het beroep geen voorwerp meer heeft.

3.8. Op 14 april 2011 nemen de gedelegeerd bestuurder, de directeur-generaal H-Stations en de directeur-generaal Strategie en Coördinatie van de nv NMBS-Holding een beslissing betreffende: "intrekking van de beslissing waarbij het beoordelingscijfer van mevrouw Christiane Van Rijckeghem voor het eerste semester 2010 werd toegekend en nieuwe beslissing aangaande dit beoordelingscijfer."

Luidens die beslissing wordt “de eerdere beslissing [...] waarbij mevrouw Christiane Van Rijckeghem het beoordelingscijfer (CA) 0,90 wordt toegekend voor het 1ste semester van 2010 met het oog op de berekening van de productiviteits- en beheerspremies, [...] ingetrokken wegens het niet schriftelijk meedelen van de redenen aan betrokkene”.

Tevens wordt opnieuw beslist aan verzoekster het beoordelingscijfer ‘0,90’ toe te kennen voor het eerste semester van 2010 met het oog op de berekening van de productiviteits- en beheerspremies, “omwille van de oorspronkelijke redenen die deze maal weergegeven zijn in onderhavig document” en die als volgt luiden:

“3.2. Gelet op de documenten waarin de rol van de districtsdirecteurs wordt beschreven, zijn de districtsdirecteurs het centrale punt waarrond de regionale en locale diensten van de NMBS Holding georganiseerd worden. Zij zijn hiërarchisch afhankelijk van het Directiecomité, waarbij het de Directeur-generaal Strategie en Coördinatie is die namens het Directiecomité de administratieve leiding van de districtsdirecteurs op zich neemt evenals de informatiedoorstroming van algemene aard verzorgt.

Voor bepaalde taken (coördinatie over het patrimonium in het district, de coördinatie van alle investeringsprojecten in en rond deze stations en de coördinatie van alle concessies en andere diensten in de stations) krijgen de districtsdirecteurs richtlijnen van en rapporteren zij aan de Directeur-generaal H-Stations en aan zijn diensten.

Voor wat betreft de communicatiefuncties en de externe relaties, krijgen de Districtsdirecteurs hun richtlijnen van en rapporteren zij aan de Gedelegeerd Bestuurder en aan zijn diensten. De Districtsdirecteurs werken in deze domeinen rechtstreeks met de Gedelegeerd Bestuurder samen.

Benadrukt wordt dat de drie betrokken leden van het Directiecomité ieder heel goed in staat waren de prestaties van iedere Districtsdirecteur te evalueren, en dat voor mevrouw Christiane Van Rijckeghem het beoordelingscijfer 0,90 volstond en zeker niet willekeurig aan haar werd toegekend.

De districtsdirecteur staat tevens in voor de personeelsbemiddeling. Het is niet zijn taak om spanningen tussen personeelsleden op te drijven.

Van de districtsdirecteurs wordt ook verwacht dat zij regelmatig op verschillende managementvergaderingen aanwezig zijn en niet schitteren door afwezigheid.

3.3. Het persoonlijke beoordelingscijfer is de weergave van de tevredenheid van de hiërarchische oversten over de manier waarop een medewerker zijn functie uitoefent. De hiërarchische overste beschikt daarbij over een ruime appreciatiebevoegdheid, met dien verstande dat bij de NMBS Groep ook de feedback mee in de evaluatie wordt betrokken.

De resultaten van de feedback en beoordelingscijfer (CA) kunnen echter

niet volledig gelijk gesteld worden daar de feedback geen volledige weergave is van het functioneren van een districtsdirecteur.

De resultaten van de feedback zijn immers slechts één factor bij de vastlegging van het beoordelingscijfer. Het bereiken van een aantal persoonlijke en professionele objectieven in feedback wordt beoordeeld, maar hier wordt niet noodzakelijkerwijze een globale beoordeling van de wijze waarop de betrokken districtsdirecteur binnen de NMBS Holding functioneert, mee bereikt.

Het beoordelingscijfer moet echter een volledig en correct beeld geven van de uitoefening van de functie door de betrokken districtsdirecteur. Hiervoor dient ook rekening te worden gehouden met het oordeel van alle leden van het directiecomité die met de betrokken districtsdirecteur hebben samengewerkt (in zake de relevante takenpakketten). Het beoordelingscijfer wordt dan ook pas definitief vastgelegd door de Gedelegeerd Bestuurder in samenspraak met de Directeur-generaal Strategie en Coördinatie en de Directeur-generaal Stations, wat ook telkens gebeurde.

3.4. Het is juist dat de [...] Directeur-generaal Strategie en Coördinatie, na een appreciatiegesprek met mevrouw Christiane Van Rijckeghem, een gunstige feedback heeft gegeven op de realisatie van bepaalde persoonlijke en professionele doelstellingen.

Zoals in vorig punt aangehaald, moet bij de toekenning van het beoordelingscijfer rekening gehouden worden met alle aspecten van de opdrachten van een districtsdirecteur en de wijze waarop deze zowel intern binnen de Groep als extern buiten de Groep functioneert.

In de uitoefening van haar taken werkt mevrouw Christiane Van Rijckeghem ook samen met de Gedelegeerd Bestuurder van de NMBS Holding, als mede met de [...] Directeur-generaal van H-Stations.

De [...] Gedelegeerd Bestuurder van de NMBS Holding, stelt vast dat mevrouw Christiane Van Rijckeghem niet tot tevredenheid stemt in één van haar belangrijkste opdrachten. Een Districtsdirecteur heeft namelijk een zeer belangrijke rol inzake communicatie en externe vertegenwoordiging. De wijze waarop mevrouw Van Rijckeghem zich opstelt, heeft geleid tot een gespannen relatie met de externe partners bij de stationsprojecten in haar District:

- zo heeft mevrouw Christiane Van Rijckeghem zich ondiplomatisch opgesteld t.a.v. de burgemeester en verschillende ambtenaren van de Stad Gent.
- zo heeft ook de Stad Aalst geklaagd bij de leden van het Directiecomité over de wijze waarop mevrouw Christiane Van Rijckeghem optreedt.
- zo hebben Infrabel en Eurostation telefonisch kritiek geuit over de negatieve tussenkomsten van mevrouw Christiane Van Rijckeghem.

De Districtsdirecteur is het uithangbord van de NMBS Holding in zijn district. Hoewel de Districtsdirecteur altijd de belangen van de NMBS Holding moet behartigen, moet deze zich daarbij steeds correct en redelijk gedragen. Mevrouw Christiane Van Rijckeghem brengt echter, door sommige onevenredige reacties, de goede verstandhouding met de externe partners in gevaar. Dit schaadt het imago van de NMBS Holding bij de lokale overheden.

De [gedelegeerd bestuurder van de nv NMBS-Holding en de directeur-generaal Strategie en Coördinatie] wijzen er op dat zij het niet tot

tevredenheid stemmende functioneren al persoonlijk met haar [...] hebben besproken.

De [directeur-generaal H-Stations] bevestigt dat hij moeilijkheden ondervindt op het vlak van de samenwerking met [...] mevrouw Christiane Van Rijckeghem. De [directeur-generaal H-Stations] is ook van oordeel dat mevrouw Christiane Van Rijckeghem, niet alleen in gespannen relatie staat met de externe partners bij de stationsprojecten in haar district, maar ook met haar medewerkers. Wederom gaat het niet zozeer om het al dan niet verdedigen van de belangen van de NMBS Holding, maar van de manier waarop zij verkiest dit te doen, namelijk al te excessief en rigide.

De [directeur-generaal Strategie en Coördinatie] is ook van oordeel dat, niettegenstaande de positieve feedback op de realisatie van bepaalde persoonlijke en professionele doelstellingen, het optreden van mevrouw Christiane Van Rijckeghem binnen de ruimere context van haar opdracht niet tot tevredenheid stemt, rekening houdend met de opmerkingen hierboven.”

Deze beslissing wordt met een brief, gedateerd 8 juni 2011, ter kennis gebracht aan verzoekster. Daarbij wordt de aandacht van verzoekster gevestigd op de mogelijkheid waarin is voorzien door artikel 4 van hoofdstuk VII van het statuut van het personeel van de nv NMBS-Holding om tegen de voormelde beslissing een intern administratief beroep in te stellen bij de hiërarchische overheid van diegenen die de beslissing hebben genomen.

3.9. Op 7 september 2011 stelt verzoekster tegen de voormelde beslissing van 14 april 2011 een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State.

Bij arrest nr. 219.134 van 3 mei 2012 verwerpt de Raad van State dit beroep, omdat het gericht is tegen een beslissing die niet definitief is en dienvolgens geen voor vernietiging vatbare akte is.

3.10. Met een brief van 12 augustus 2011 stelt verzoekster het hiervóór onder randnummer 3.8 bedoelde intern administratief beroep in bij het directiecomité.

3.11. Op 3 oktober 2011 spreekt het directiecomité zich over dit beroep uit. Het beslist om aan verzoekster het cijfer ‘0,90’ toe te kennen voor het

eerste semester van 2010 als individueel beoordelingscijfer ‘Ca’ met het oog op de berekening van de productiviteits- en beheerspremies. Deze beslissing steunt onder meer op de volgende motieven:

“16. Uit de toelichting van [de gedelegeerd bestuurder van de nv NMBS-Holding, de directeur-generaal Strategie en Coördinatie en de directeur-generaal H-Stations], blijkt dat er spanningen zijn gerezen met externe partners. [De directeur-generaal Strategie en Coördinatie] legt uit dat hij verscheidene malen door de burgemeester van Gent en zijn kabinetsmedewerker werd opgebeld om hun beklag te doen over de samenwerking met mevrouw Christiane Van Rijckeghem. Tot tweemaal toe werd [de directeur-generaal Strategie en Coördinatie] zelfs te Gent door de burgemeester ontboden om het te hebben over de manier waarop mevrouw Christiane Van Rijckeghem zich opstelt ten opzichte van de Stad Gent. [De directeur-generaal Strategie en Coördinatie] verwijst ook naar mondelinge klachten van [...], [de] directeur-generaal Infrastructuur bij Infrabel, die er op wees dat zij een storend element is in de relaties binnen de NMBS Groep. Dhr. [...], van Eurostation, dochteronderneming van de NMBS Holding belast met de taak van gedelegeerd bouwheer in het project Gent-Sint-Pieters zou telefonisch aangedrongen hebben om mevrouw Christiane Van Rijckeghem te ontlasten van het project Gent-Sint-Pieters. [De directeur-generaal Strategie en Coördinatie] wijst er voor het overige op dat hij ten aanzien van de andere districtsdirecteurs nooit dergelijke klachten van de externe partners heeft gekregen.

Ook uit de toelichting die mevrouw Christiane Van Rijckeghem zelf in haar beroepsschrift d.d. 14 april 2011 geeft, maakt het Directiecomité op dat er wel degelijk spanningen zijn gerezen met de betrokken stads- en gemeentebesturen. Zo maakt mevrouw Christiane Van Rijckeghem gewag van discussies, laat zij zich in haar beroepsschrift schamper uit over de initiatieven van [de burgemeester van de stad Gent] en [de communicatieverantwoordelijke van het project Gent-Sint-Pieters] (‘flop’).

Uit de beslissing van 14 april 2011 en de toelichting van [de gedelegeerd bestuurder van de nv NMBS-Holding, de directeur-generaal Strategie en Coördinatie en de directeur-generaal H-Stations] blijkt [dat] de vaststelling van een verstoorde communicatie niet gesteund wordt op een eenmalig feit maar dat er sprake is van klachten van minstens twee belangrijke steden zoals Gent en Aalst. Dit recurrent karakter van klachten van stakeholders is storend en symptomatisch voor het feit dat de samenwerking met Mevrouw Christiane Van Rijckeghem ten aanzien van externe partners niet optimaal verloopt. Het feit dat er een verschil in visie kan zijn in bepaalde dossiers tussen een districtsdirecteur en de externe partners – bijvoorbeeld over de huisvesting van het Infopunt in het Project Gent Sint-Pieters, de plaats waar de maquette van het stationsproject zou kunnen bezichtigd worden – kan in bepaalde omstandigheden normaal zijn, maar de districtsdirecteur dient er in zijn of haar optreden over te waken dat dit niet escaleert zoals *in casu* het geval was.

De omstandigheid dat de klachten door de burgemeesters van de betrokken steden telefonisch of mondeling aan de leden van het Directiecomité werden

gericht, doet niets af aan de realiteit ervan. Het is immers gebruikelijk dat [...] de contacten op dit niveau, op minder formele wijze verlopen, zonder noodzakelijkerwijze een schriftelijke weerslag.

Uit de toelichting van mevrouw Christiane Van Rijckeghem, leidt het Directiecomité anderzijds wel af dat mevrouw Christiane Van Rijckeghem steeds meende goede redenen te hebben gehad voor haar houding t.a.v. voormelde stads- en gemeentebesturen en dat zij dacht daarbij de belangen van de NMBS Holding te verdedigen.

Het Directiecomité is evenwel van oordeel dat goede intenties noch moeilijke omstandigheden afbreuk mogen doen aan de plicht die op districtsdirecteurs rust om steeds op redelijke en diplomatische wijze op te treden inzake hun communicatiefuncties en hun rol als externe vertegenwoordiger van de NMBS Holding in hun district. Zoals in de beslissing d.d. 14 april 2011 terecht werd opgemerkt, is de districtsdirecteur het uithangbord van de NMBS Holding in zijn of haar district. Hoewel de districtsdirecteur altijd de belangen van de NMBS Holding moet behartigen, moet deze zich daarbij steeds correct en coöperatief gedragen.

De houding van mevrouw Christiane Van Rijckeghem kan een negatief imago van de NMBS Holding bewerkstelligen bij de lokale overheden. Mevrouw Christiane Van Rijckeghem heeft aldus haar communicatiefuncties en haar rol als externe vertegenwoordiger niet steeds op gepaste, redelijke wijze uitgeoefend.

Dat de plooiën in bepaalde gevallen later al dan niet zouden gladgestreken zijn of dat mevrouw Christiane Van Rijckeghem met andere gemeentebesturen wel goed zou samengewerkt hebben, verandert niets aan de noodzaak om steeds, met alle externe partners en in alle gevallen diplomatisch op te treden.

- Gespannen relaties met haar medewerkers

17. In de beslissing d.d. 14 april 2011 werd vermeld dat mevrouw Christiane Van Rijckeghem in een gespannen relatie staat met haar medewerkers.

Mevrouw Christiane Van Rijckeghem legt evenwel een brief voor van een aantal personeelsleden die onder haar gezag staan en die haar hun steun betuigen.

18. Het Directiecomité vindt het onkies dat door deze brief, hoe deze ook tot stand gekomen is, ook medewerkers in deze interne problematiek met betrekking tot haar premiecoëfficiënt worden betrokken.

- Moeilijke samenwerking tussen de Directie zelf en mevrouw Christiane Van Rijckeghem

19. [De] directeur-generaal Stations, herhaalt op de zitting d.d. 3 oktober 2011 het feit van de moeizame werkrelaties tussen enerzijds zichzelf, [G.D.] en [M.V.], beide behorende tot het management van de Directie H-Stations en onmiddellijke medewerkers van de [directeur-generaal H-Stations], en anderzijds mevrouw Christiane Van Rijckeghem.

Mevrouw Christiane Van Rijckeghem kon dit op de zitting d.d. 3 oktober 2011 niet weerleggen.

20. [De gedelegeerd bestuurder van de nv NMBS-Holding] bevestigt dat sinds begin 2010 stilaan het vertrouwen van de Directie in mevrouw Christiane Van Rijckeghem zoek raakt: beslissingen nemen ten hare aanzien wordt

eveneens moeilijk gezien deze stelselmatig voorwerp uitmaken van een beroep; communiceren met mevrouw Christiane Van Rijckeghem wordt moeilijk, gezien zij gesprekken die met haar worden gevoerd, uit hun context rukt, verkeerd voorstelt en verdraait. Het doet zich immers steeds vaker voor dat collega's van mevrouw Christiane Van Rijckeghem laten merken dat ze liever contacten met haar vermijden, gelet op haar soms eigen interpretatie van feiten achteraf.

21. Het Directiecomité acht het bewezen dat de aangehaalde elementen wijzen op een moeilijke samenwerking met mevrouw Christiane Van Rijckeghem

Gelet op de vaststelling dat het functioneren van mevrouw Christiane Van Rijckeghem niet tot tevredenheid stemt in één van haar belangrijkste opdrachten, met name haar rol inzake communicatie en externe vertegenwoordiging ten gevolge van een soms niet-evenredig optreden ten aanzien van sommige stakeholders;

Gelet op het feit dat de houding van mevrouw Christiane Van Rijckeghem aan de basis ligt van een moeilijke samenwerking met de Directie en een aantal onmiddellijke medewerkers van de Directie;

Gelet op het feit dat de verlaging van het beoordelingscijfer voor het eerste semester 2010 tot 0,9 op zich overigens niet als een sanctie is te beschouwen en *in casu* slechts een beperkte impact heeft op haar totale verloning;

Gelet bovendien op het feit dat het individueel beoordelingscijfer van mevrouw Christiane Van Rijckeghem voor het eerste semester 2010 immers slechts 0,1 punt ligt onder het gemiddelde van alle beoordelingscijfers van de hogere kaderleden dat, per Directie, op ongeveer 1 is bepaald, en dat dit ipso facto inhoudt dat een deel van de personeelsleden ook de score 0,9 kan bekomen.”

3.12. Met een brief van 3 december 2011 stelt verzoekster tegen de beslissing van het directiecomité van 3 oktober 2011 het hiervóór onder randnummer 3.8 bedoelde intern administratief beroep in bij de raad van bestuur. In haar beroepschrift betwist zij de door het directiecomité aangehaalde motivering als volgt:

“2.2. [...] de motivering [bevat] geen enkel concreet element [...] waaruit zou kunnen blijken dat ik zou hebben gehandeld in strijd met de ‘Rechten en plichten van het personeel’ vermeld in hoofdstuk VII van het Statuut van het personeel. Steeds heb ik de bevelen en onderrichtingen van mijn chefs stipt opgevolgd. Steeds en overal heb ik de belangen van de NMBS-Groep verdedigd. Nooit hebben mijn chefs mij daarover enige opmerking gemaakt of kritiek geuit. Nooit werd ik ‘op het matje geroepen’ omdat ik iets verkeerd zou hebben aangepakt.

2.3. Wel heeft [de gedelegeerd bestuurder van de nv NMBS-Holding] mij ontboden op donderdag 25 februari 2010 om 16.30 u voor een persoonlijk gesprek. Tijdens dat gesprek van amper tien minuten had de gedelegeerd

bestuurder het uitsluitend over de twee procedures bij de Raad van State die ik had ingeleid over de bevordering van sommige collega's tot adjunct-directeur en mijn niet-benoeming. Hij verzocht mij om die procedures te stoppen. Ik heb dat geweigerd omdat hij mij niet kon uitleggen waarom ik die bevordering niet had gekregen.

2.4. Op 20 mei 2010 werd ik zonder aanleiding noch verwittiging in een slecht daglicht geplaatst in de notulen van de vergadering van het directiecomité, als zou ik in een gespannen relatie staan met mijn medewerkers en als zou ik afwezig blijven op de vergaderingen die de directie H-Stations organiseert. Reeds op 11 juni 2010 heb ik dat weerlegd en gevraagd om mij de concrete feiten mee te delen, om geconfronteerd te worden met de personen die onwaarheden over mij verspreiden en om gehoord te worden (bijlage 8). Dat bleef zonder reactie.

Toch werd in de vorige beslissing d.d. 14 april 2011 opnieuw geïnsinueerd dat ik op 'managementvergaderingen' regelmatig zou schitteren door mijn afwezigheid en dat er gespannen relaties zouden zijn met mijn medewerkers. Dit alles heb ik met feiten weerlegd.

- Wat de deelname aan vergaderingen betreft, heb ik in mijn reactie van 12 augustus 2011 aan de hand van feiten en data bewezen dat over deze 'managementvergaderingen' een heel ander verhaal te vertellen was. In het document 'Rol districtsdirecteurs' staat dat de districtsdirecteurs eenmaal per maand deel uitmaken van het uitvoerend comité van H-Stations. Deze managementvergaderingen vonden sinds december 2009 slechts zes keer plaats in plaats van twintig keer. Vaak werden de geplande vergaderingen afgelast, uitgesteld of verplaatst naar een ander tijdstip. Op één vergadering kon ik niet aanwezig zijn en ik heb mij daarvoor tijdig verontschuldigd. Op één vergadering kwam ik een half uur te laat omdat het tijdstip van de vergadering op het laatste moment was verplaatst van 14 naar 13 uur. Ook daarvoor had ik mij vooraf verontschuldigd. Van deze managementvergaderingen – waar [de directeur-generaal H-Stations] zich doorgaans liet vervangen door general manager [...] en adjunct-directeur [...] – werd trouwens nooit een verslag gemaakt (Zie overzicht in bijlage 9). In de nieuwe beslissing van 3 oktober 2011 wordt daarover met geen woord gerept.
- Mijn medewerkers hebben totaal buiten mijn weten op eigen initiatief aan de gedelegeerd bestuurder meegedeeld dat er helemaal geen gespannen relaties zijn met hen (bijlage 10). In de nieuwe beslissing van 3 oktober 2011 gooit men het daarom plots over een andere boeg: niet met mijn medewerkers, maar met [de directeur-generaal H-Stations] en met zijn medewerkers [M.V.] en [G.D.] zouden er nu plots spanningen zijn. Maar ik ben mij helemaal van geen spanningen met deze personen bewust en ben daar ook nooit over aangesproken. Er wordt geen enkel feit aangehaald dat op spanningen wijst. Elke opdracht die deze collega's op de directie tot op heden geven, werd door mij plichtsgetrouw, stipt en accuraat uitgevoerd. Aan elke vraag om inlichtingen wordt door mij zo snel mogelijk gevolg gegeven. [De directeur-generaal H-Stations] stelde op 5 april 2011 voor om mijn beoordelingscijfer Ca aanzienlijk te verhogen. Het is dan ook bedroevend dat het directiecomité de bewijslast omkeert door

te stellen dat ik op de zitting van 3 oktober 2011 niet kon weerleggen dat er spanningen zijn!

Bij gebrek aan bewijs van enige spanning, bestempelde de gedelegeerd bestuurder aan het einde van zijn betoog op het directiecomité van 3 oktober de brief van mijn medewerkers als onkies. En de andere leden van het directiecomité hebben deze uitlating van hun hiërarchische chef, [de gedelegeerd bestuurder van de nv NMBS-Holding], blijkbaar zonder enige moeite klakkeloos overgenomen in hun beslissing van 3 oktober 2011.

2.5. Net zoals in de beslissing van 14 april 2011, motiveert het (beperkt samengesteld) directiecomité de nieuwe beslissing van 3 oktober 2011 door de zogenaamde – in geen enkel opzicht bewezen – vaststelling dat mijn functioneren in één van mijn belangrijkste opdrachten, met name mijn rol inzake communicatie en externe vertegenwoordiging niet tot tevredenheid stemt als gevolg van een soms niet-evenredig optreden ten aanzien van sommige stakeholders.

Er wordt daarvoor enkel verwezen naar vermeende klachten van Eurostation, Infrabel, stad Gent en stad Aalst.

➤ Eurostation: ik heb bewezen dat de gedelegeerd bestuurder [...] van Eurostation helemaal geen klachten over mij heeft ontvangen. Op 11 juni 2010 sms'te de gedelegeerd bestuurder [...]: 'Dank je Chris, ik bewonder jouw inzet voor de spoorwegen'.

Op woensdag 20 juli 2011 zei [de gedelegeerd bestuurder van Eurostation] aan de telefoon dat hem geen klachten bekend zijn. Hij was zeer verbaasd dit te horen en begreep er niets van. Hij onderstreepte nogmaals de constructieve samenwerking met mij: 'Wij hebben altijd op de beste manier kunnen samenwerken en ik weet niet van wie bij Eurostation er ooit klachten zouden kunnen gekomen zijn. Ik begrijp niet waarmee ze bezig zijn. Wij hebben altijd elkaars dossiers en de NMBS-Holding verdedigd.'

Op 3 oktober 2011 voerde [de directeur-generaal Strategie en Coördinatie] dan maar een andere persoon op, namelijk een ondergeschikte van [de gedelegeerd bestuurder van Eurostation], [...], die bij [de directeur-generaal Strategie en Coördinatie] telefonisch zou hebben aangedrongen om mij van het project Gent Sint-Pieters te 'ontlasten', opnieuw zonder dat er feiten werden gemeld en zonder dat [de gedelegeerd bestuurder van Eurostation] hiervan op de hoogte werd gesteld. Dergelijke vermeende klacht kan toch bezwaarlijk ernstig genomen worden. Mocht de klacht van [...] – voor zover er wel een klacht was – zwaarwichtig geweest zijn, zou hij daarvan zijn baas [de gedelegeerd bestuurder van Eurostation] toch op de hoogte gebracht hebben, wat hij niet deed.

Naast Gent-Sint-Pieters volg ik de talrijke andere projecten waar Eurostation optreedt als studie bureau en/of gedelegeerd bouwheer: onder meer Roeselare, Sint-Niklaas, Oostende, Dendermonde, Izegem, Wetteren. Overal verloopt de samenwerking rimpelloos.

➤ Infrabel: de directeur-generaal [...] van Infrabel heeft bevestigd dat Infrabel helemaal geen kritiek heeft geuit op de samenwerking met mij. Hoe geloofwaardig is het dat [de directeur-generaal Strategie en Coördinatie] op 3 oktober 2011 dan maar beweert dat de klachten kwamen van de andere directeur-generaal, de nu gepensioneerde [...]? Welke waren de klachten? Ik

ken er geen!

- Tot slot verwees [de directeur-generaal Strategie en Coördinatie] naar ‘klachten’ vanwege de Gentse burgemeester [...]. Die ‘klachten’ vonden hun oorsprong in het feit dat ik altijd de belangen van de NMBS-Holding verdedig en zuinig met de financiële middelen wil omspringen, terwijl de betrokken burgemeester zoveel mogelijk financiële voordelen van de NMBS-Holding wil verkrijgen. Ik probeer evenwel overdreven financiering door de NMBS-Holding te voorkomen. Maar dat mag niet leiden tot het verwijt dat ik ten onrechte de vragen van de stad niet zou hebben ingewilligd. Wat Gent betreft, is er nooit een schriftelijke klacht geformuleerd. Dat ik zaken zou hebben laten escaleren, wordt door geen enkel feit gestaafd. Tenzij onder escalatie zou worden verstaan dat ik kritisch waak over de kosten voor de NMBS-Holding.
- Wat Aalst betreft, is er helemaal geen verstoorde communicatie maar enkel een ‘fait divers’ uit 2009, dus daterend van vóór het eerste semester 2010. (over een brochure waarvoor de burgemeester uiteindelijk mijn standpunt is gevolgd) Het ging om een discussiepunt (niet om een klacht) dat in goede verstandhouding met de burgemeester al in 2009 werd opgelost.

Samengevat draait alles blijkbaar slechts om één externe partner: de Gentse burgemeester.

Hieruit zomaar afleiden dat ik ‘soms niet-evenredig’ optreed ten aanzien van ‘sommige stakeholders’ is niet correct.

Over mijn voortreffelijke relaties met alle andere steden en gemeenten in mijn district wordt met geen woord gerept.

Dat er klachten zijn van minstens twee belangrijke steden als Gent en Aalst en deze een recurrent karakter zouden hebben en symptomatisch zouden zijn voor mijn samenwerking met externe partners, klopt dus niet. Bij alle stationsprojecten stel ik mij steeds correct en coöperatief op, maar altijd met de financiële belangen van de Holding voor ogen.

In mijn district lopen momenteel 32 kleine en grote stationsprojecten. Dat mijn professionele relaties goed zijn, bewijzen de positieve reacties van talrijke stads- en gemeentebesturen.

Zo bedankte burgemeester [...] van Sint-Niklaas mij op 29 juni 2010 schriftelijk ‘voor de optimale samenwerking met een vriendelijke en bekwame NMBS-topvrouw.’.

Ook burgemeester [...] van Brugge heeft mij herhaaldelijk bedankt voor mijn constructieve tussenkomsten, onder meer inzake de mobiliteitsdossiers. Burgemeester [...] van Roeselare is eveneens vol lof over mijn optreden in het stationsproject. Zij zullen u dat graag bevestigen.

Ook andere stadsbesturen, onder meer van Kortrijk, Dendermonde, Blankenberge, Zottegem, Deinze, enz. drukten en drukken regelmatig hun tevredenheid uit over mijn medewerking.

Dit zijn maar enkele voorbeelden van externe relaties die ik heb vermeld in mijn brief van 12 augustus 2011. Ik betreur het dan ook dat hiermee geen rekening werd gehouden doch wel met een zogenaamde klacht van de Gentse burgemeester. Minstens werd dus een niet evenredige analyse van de feiten aan de dag gelegd.

Opvallend in de beslissing van 14 april 2011 en van 3 oktober 2011 is dat

geen melding wordt gemaakt van mijn positieve prestaties in het eerste semester van 2010 en de daaropvolgende semesters. Enkele voorbeelden:

- als grondlegger van de modal splitonderzoeken in de stations had ik op 30 juni 2010 al in 45 stations onderzoeken uitgevoerd naar het voorttransport van de treinreizigers. Ik word als voorbeeld genoemd voor de andere districten (zie ook mail van [de gedelegeerd bestuurder van de nv NMBS-Holding] van 15 juli 2010, bijlage 11);
- op 8 januari 2010 heb ik een enorme bijdrage geleverd tot de snelle evacuatie van treinreizigers die in de dubbeldekstrein E 1539 in volle baan geblokkeerd zaten (bijlage 12). Later ben ik nog geregeld tussenbeide gekomen bij ontregeling van het treinverkeer. Dag en nacht ben ik beschikbaar voor de NMBS-Groep;
- op donderdag 3 juni 2010 heb ik met succes een verzoeningsoverleg georganiseerd om een dreigende staking van de treinbegeleiders af te wenden;
- er zijn de vele positieve berichten over de NMBS-Holding die ik naar de media stuur.

De beschuldiging dat ik het imago van spoorwegen zou schaden, vind ik dan ook volstrekt ongegrond. Met mijn vele mediaberichten probeer ik trouwens net voortdurend de positieve acties van de NMBS-Holding voor de samenleving en de treinreizigers in het bijzonder te beklemtonen.

Het is niet rechtvaardig dat het directiecomité zonder enig bewijs en zonder enig concreet feit zomaar van [de gedelegeerd bestuurder van de nv NMBS-Holding] aanneemt dat ik gesprekken die met mij worden gevoerd uit hun context zou rukken, verkeerd zou voorstellen en verdraaien. Ik heb duidelijk aangetoond dat ik de gesprekken die met mij werden gevoerd niet uit hun context haal en correct heb weergegeven.

Ik heb wel de indruk dat de bestaansreden van eventuele spanningen erin gelegen is dat ik mijn rechten heb willen laten gelden bij de Raad Van State.

De vermindering van het beoordelingscijfer Ca voor mijn prestaties in het eerste semester 2010 werd niet gemotiveerd op grond van mijn verdiensten. De nieuwe beslissing – de derde al – werd genomen 16 maanden na het betrokken semester en door drie leden van het directiecomité, onder wie twee die pas in dienst traden respectievelijk in september en in oktober 2011, en werd met geen enkel objectief concreet feit gestaafd. Het directiecomité oordeelde verder zonder rekening te houden met de door mij behaalde resultaten. Ik meen dan ook dat onterecht besloten werd om mijn beoordelingscoëfficiënt met 20% te verminderen.”

3.13. Op 17 februari 2012 spreekt de raad van bestuur zich over dit beroep uit. Hij beslist om aan verzoekster het cijfer ‘0,90’ toe te kennen voor het eerste semester van 2010 als individueel beoordelingscijfer ‘Ca’ met het oog op de berekening van de beheerspremie van het eerste semester van 2010.

Dit is de thans bestreden beslissing.

Ze wordt met een brief van 30 maart 2012 aan verzoekster ter kennis gebracht, in de vorm van een uittreksel uit de notulen van de vergadering van de raad van bestuur van 17 februari 2012 dat de volgende motieven vermeldt:

“II. Intern beroep (doc. RB 2012/17).

[...]

- De Raad van Bestuur is op grond van de dossierstukken van oordeel dat er voldoende indicaties voorhanden zijn om te besluiten dat mevrouw Van Rijckeghem haar functies van districtsdirecteur vooral op het vlak van communicatie en externe vertegenwoordiging niet steeds op gepaste en redelijke wijze heeft uitgeoefend en dat zij soms ondiplomatisch is opgetreden hetgeen interne en externe spanningen binnen de onderneming heeft veroorzaakt.

- De toekenning van een beoordelingscijfer van 0,9 betekent een vermindering ten opzichte van het beoordelingscijfer dat mevrouw Van Rijckeghem vroeger had maar het is een beperkte verlaging rekening houdend met het feit dat het gemiddelde van alle beoordelingscijfers van de hogere kaderleden, per Directie, op ongeveer 1 is bepaald. Met de toekenning van het cijfer 0,9 wil de Raad van Bestuur aan mevrouw Van Rijckeghem een signaal geven dat de evolutie van de uitoefening van haar functie van districtsdirecteur niet in de goede richting gaat en zij bijgevolg de wijze van haar functioneren moet bijsturen.”

3.14. Op haar vraag, daterend van 4 april 2012, ontvangt verzoekster op 28 april 2012 vanwege de verwerende partij een schrijven met als bijlage het document ‘RB 2012/17’ en het dossier op basis waarvan de raad van bestuur de bestreden beslissing heeft genomen. Luidens het voornoemde document bevat het dossier volgende stukken:

- “• Feedback voor het eerste semester 2010 [...]
- Verzoek tot nietigverklaring van Mevrouw Christiane Van Rijckeghem tegen de beslissing van onbekende datum waarbij haar een beoordelingscijfer CA 0,9 wordt toegekend voor het eerste semester 2010 [...]
- Beslissing van 14 april 2011 van [de gedelegeerd bestuurder van de nv NMBS-Holding, de directeur-generaal Strategie en Coördinatie en de directeur-generaal H-Stations], waarbij een eerdere beslissing tot toekenning van het beoordelingscijfer 0,9 voor het eerste semester 2010 werd ingetrokken en waarbij een nieuwe gemotiveerde beslissing aangaande ditzelfde beoordelingscijfer werd genomen [...]
- Intern beroep van mevrouw Christiane Van Rijckeghem d.d. 12 augustus 2011 [...]
- Beslissing van het Directiecomité d.d. 3 oktober 2011 [...]

- Intern beroep van Mevrouw Christiane Van Rijckeghem d.d. 3 december 2011 met bijlagen [...]
- Verzoek tot nietigverklaring van Mevrouw Christiane Van Rijckeghem bij de Raad van State d.d. 6 december 2011 [...]
- Notulen van de vergadering van het Directiecomité van 20 mei 2010 [...]
- Repliek van mevrouw Christiane Van Rijckeghem d.d. 6 juni 2010 op de notulen van het Directiecomité van 20 mei 2010 [...].”

IV. Onderzoek van het eerste en tweede onderdeel van het enige middel

Standpunt van de partijen

4.1. Verzoekster voert in haar enige middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ (hierna: de formele-motiveringswet), alsook van de materiële-motiveringsplicht, het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

4.2. In het eerste onderdeel van het middel klaagt verzoekster aan dat de bestreden beslissing verwijst naar en gesteund is op documenten die haar niet samen met de bestreden beslissing werden meegedeeld. Zij stelt dat een verwijzing naar motieven in andere stukken dan de bestreden beslissing enkel aanvaardbaar is indien deze stukken aan de betrokkene bekend waren of uiterlijk samen met de bestreden beslissing ter kennis werden gebracht.

Verzoekster betoogt dat de bestreden beslissing zelf haar met een schrijven van 30 maart 2012 ter kennis werd gebracht. Het betrof evenwel enkel een uittreksel uit de notulen van de vergadering van de raad van bestuur van 17 februari 2012, waarin voor de motivering wordt verwezen naar een document ‘RB 2012/17’ en “de dossierstukken”, zonder dat wordt gepreciseerd over welke stukken het gaat en zonder dat deze stukken worden meegedeeld. Pas na verzoeksters vraag van 4 april 2012 werden deze documenten en de integrale tekst van de notulen van de vergadering van de raad van bestuur van 17 februari 2012 aan haar bezorgd. Volgens verzoekster is dit een motivering *a posteriori*, die

strijdig is met de formele-motiveringswet, zodat met deze motivering geen rekening mag worden gehouden bij de beoordeling van de regelmatigheid van de bestreden beslissing.

In zoverre zou moeten worden aangenomen dat het document ‘RB 2012/17’ daarbij wel in overweging mag worden genomen, maakt het volgens verzoekster in geen geval een afdoende motivering uit. Het is immers niet meer dan een samenvatting van de procedurele voorgaanden, van de motieven van de beslissing van het directiecomité van 3 oktober 2011 en van haar intern beroep van 3 december 2011 tegen deze beslissing. Nergens wordt ingegaan op de door haar aangevoerde bezwaren, ze worden niet weerlegd en er wordt niet verduidelijkt waarom er geen rekening mee wordt gehouden.

Wat de andere documenten betreft waarnaar in het voormelde document ‘RB 2012/17’ wordt verwezen, voert verzoekster aan dat het onredelijk en onmogelijk is om op basis van die stukken te komen tot de bestreden beslissing. Zo steunt de beslissing van de gedelegeerd bestuurder, de directeur-generaal Strategie en Coördinatie en de directeur-generaal H-Stations van 14 april 2011 volgens haar op motieven die onjuist zijn en waarmee geen rekening mag worden gehouden. Verzoekster zet daarover het volgende uiteen:

“Wat de afwezigheid op de managementvergaderingen betreft, preciseert verzoekster dat zij slechts éénmaal niet kon aanwezig zijn wegens deelname aan een andere belangrijke vergadering op hetzelfde tijdstip en dat zij zich hiervoor tijdig verontschuldigd heeft. Op één vergadering is zij een half uur te laat gekomen, dit ten gevolge van een last minute wijziging van het uur van de vergadering. Ook hiervoor heeft verzoekster zich tijdig verontschuldigd.

Wat de ‘ondiplomatische houding’ van verzoekster ten opzichte van de Stad Gent betreft, is het nuttig om te verwijzen naar het uitgebreide verweer van verzoekster in haar schrijven van 12 augustus 2011 (zie p. 5-7). Hieruit blijkt duidelijk dat die ‘klachten’ hun oorsprong vonden in het feit dat verzoekster altijd de belangen van de NMBS-Holding tracht te verdedigen en derhalve zuinig met de financiële middelen wil omspringen, terwijl de betrokken burgemeester zoveel mogelijk financiële voordelen van de NMBS-Holding wil verkrijgen. Er is evenwel op geen enkel ogenblik sprake geweest van escalatie.

Indien men dit punt toch in aanmerking zou nemen dan moet men tot de vaststelling komen dat het in wezen gaat om één externe partner: de Gentse burgemeester.

In dat opzicht is het manifest onevenredig onzorgvuldig en onredelijk om enkel aandacht te hebben voor dit punt zonder oog te hebben voor de voortreffelijke relaties die verzoekster onderhoudt met alle andere steden en gemeenten in haar district.

In het district van verzoekster lopen maar liefst 32 kleine en grote stationsprojecten en deze geven aanleiding tot tal van positieve reacties van talrijke stads- en gemeentebesturen.

Zo drukten o.m. de burgemeesters van Sint-Niklaas, Brugge, Kortrijk, Dendermonde, Blankenberge, Zottegem, Deinze, enz. regelmatig hun tevredenheid uit over de medewerking met verzoekster. Dit zijn maar enkele voorbeelden van externe relaties die aangehaald waren in de brief met intern beroep van 12 augustus 2011 waarmee het directiecomité in de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden.

Minstens werd een niet evenredige analyse gemaakt tussen het voorgaande en de vage beweringen omtrent vermeende klachten van de Gentse burgemeester.

Wat de problemen met de Stad Aalst betreft, wijst verzoekster er op dat er geen verstoorde communicatie is doch dat het slechts een ‘fait divers’ uit 2009 betreft, dus daterend van vóór het eerste semester 2010 (het betrof meer bepaald een discussie omtrent een brochure waarvoor de burgemeester uiteindelijk het standpunt van verzoekster is gevolgd en dat in goede verstandhouding met de burgemeester al in 2009 werd opgelost).

Wat de beweerde negatieve tussenkomst van Infrabel betreft, heeft de directeur-generaal [...] van Infrabel bevestigd dat Infrabel helemaal geen kritiek heeft geuit op de samenwerking met verzoekster. In de beslissing van 14 april 2011 werd dan maar voorgehouden dat de klachten kwamen van de andere directeur-generaal, de nu gepensioneerde [...]. Dit is ongeloofwaardig en verzoekster wenst te benadrukken dat ze nooit kennis heeft gehad van enige klacht.

Wat de beweerde negatieve tussenkomst van Eurostation betreft, toonde verzoekster aan dat de gedelegeerd bestuurder [...] van Eurostation helemaal geen klachten over haar had ontvangen. Op 11 juni 2010 sms'te de gedelegeerd bestuurder [...]: ‘Dank je Chris, ik bewonder jouw inzet voor de spoorwegen’.

Op woensdag 20 juli 2011 zei [de gedelegeerd bestuurder van Eurostation] aan de telefoon dat hem geen klachten bekend zijn. Hij was zeer verbaasd dit te horen en begreep er niets van. Hij onderstreepte nogmaals de constructieve samenwerking: ‘Wij hebben altijd op de beste manier kunnen samenwerken en ik weet niet van wie bij Eurostation er ooit klachten zouden kunnen gekomen zijn. Ik begrijp niet waarmee ze bezig zijn. Wij hebben altijd elkaars dossiers en de NMBS-Holding verdedigd.’

Op 3 oktober 2011 voerde de [directeur-generaal Strategie en Coördinatie] dan maar een andere persoon op, namelijk een ondergeschikte van [de gedelegeerd bestuurder van Eurostation], [...], die bij de [de directeur-generaal Strategie en Coördinatie] telefonisch zou hebben aangedrongen om verzoekster van het project Gent Sint-Pieters te ‘ontlasten’, opnieuw zonder dat er feiten werden gemeld en zonder dat [de gedelegeerd bestuurder van Eurostation] hiervan op de hoogte werd gesteld. Dergelijke vermeende klacht kan toch bezwaarlijk ernstig genomen worden. Mocht de klacht van [...] – voor zover er

wel een klacht was – zwaarwichtig geweest zijn, zou hij daarvan zijn baas [de gedelegeerd bestuurder van Eurostation] toch op de hoogte gebracht hebben, wat hij niet deed.”

Verzoekster vervolgt dat de raad van bestuur zich evenmin mocht baseren op de beslissing van het directiecomité van 3 oktober 2011, aangezien ook deze beslissing op onjuiste en irrelevante elementen steunt. Zij betoogt in dit verband:

“Wat de communicatieproblemen met de externe partners en de gespannen relaties met collega’s betreft, verwijst verzoekster naar de uiteenzetting onder randnummer 33.

Wat betreft het feit dat verwerende partij haar beslissing van 3 oktober 2011 steunde op een globale en volledige beoordeling van haar opdracht, benadrukt verzoekster nogmaals dat het Directiecomité op 7 mei 2007 wel degelijk besliste het persoonlijke beoordelingscijfer van de hogere kaderleden te koppelen aan de evaluatie in het kader van de feedback, en dit vanaf de betaling van de premies in het eerste semester 2008.

Sindsdien moet de onmiddellijke chef ‘de gewenste evolutie van de Ca in vergelijking met de vorige toegekende Ca’ aangeven op het einde van het evaluatiegesprek. Dus niet de gewenste evolutie van slechts een gedeelte van de Ca, maar van de volledige Ca. De [directeur-generaal Strategie en Coördinatie] deed dit op 5 februari 2010 en de [directeur-generaal H-Stations] deed dit op 5 april 2011 (stukken 4 en 27).

Verwerende partij mocht dan ook geen rekening houden met andere elementen. Bovendien, zelfs indien verwerende partij met andere elementen rekening zou mogen houden om het beoordelingscijfer toe te kennen, quod non, dan nog dient te worden opgemerkt dat het volledig disproportioneel is dat de beslissing van 3 oktober 2011, na een voorstel tot verhoging van het beoordelingscijfer (stuk 4), beslist om, op grond van overwegingen waarvan de onnauwkeurigheid in feite hierna zal worden aangetoond, het vorige beoordelingscijfer van verzoekster zelfs niet te behouden (1,1), doch dit te verlagen met twee eenheden, tot 0,9.

De beslissing van 3 oktober 2011 was onwettig en [...] mocht bij het nemen van de bestreden beslissing niet in overweging genomen worden.”

Verzoekster besluit dat de raad van bestuur door dergelijke onwettige beslissingen in overweging te nemen, onzorgvuldig en onredelijk heeft gehandeld.

4.3. In het tweede onderdeel van het middel voert verzoekster aan dat bij de beoordeling van de motivering van de bestreden beslissing enkel rekening

mag worden gehouden met het haar op 30 maart 2012 bezorgde uittreksel uit de notulen van de vergadering van de raad van bestuur van 17 februari 2012 en dat deze motivering niet afdoende is. Zij stelt dat de raad van bestuur op zijn minst moet preciseren op welke dossierstukken hij zich baseert, dat niet wordt vermeld welke “indicaties” wijzen op het ongepast en onredelijk uitoefenen van haar functies van districtsdirecteur, dat niet wordt gepreciseerd welke gedragingen als ongepast of onredelijk worden aangemerkt en waarom het om ongepast of onredelijk gedrag gaat en dat al evenmin wordt verduidelijkt wanneer en hoe zij ondiplomatisch zou hebben gehandeld en welke spanningen dit dan concreet met zich zou hebben meegebracht. Voorts betoogt verzoekster dat in het uittreksel uit de notulen van de vergadering van de raad van bestuur van 17 februari 2012 niet wordt ingegaan op de in haar beroepschrift aangevoerde bezwaren.

5.1.1. De verwerende partij antwoordt vooreerst op de in het eerste middelonderdeel aangevoerde schending van de materiële-motiveringplicht.

Zij merkt op dat zij bij het toekennen van een beoordelingscijfer aan haar personeel over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt waarop de Raad van State slechts een marginale controle mag uitoefenen en dat derhalve enkel mag worden nagegaan of het kennelijk onredelijk is dat zij verzoekster op grond van de feitelijke omstandigheden het beoordelingscijfer ‘0,9’ – slechts 0,1 punt lager dan het gemiddelde van alle beoordelingscijfers van de hogere kaderleden – heeft toegekend.

De verwerende partij is van oordeel dat haar geen dergelijke onredelijkheid kan worden verweten. Zij haalt daartoe de volgende argumenten aan: er zijn problemen gerezen met de stad Gent – klachten van de burgemeester en zijn kabinetsmedewerker, spanningen met de communicatieambtenaar – en met de stad Aalst, waaruit blijkt dat verzoekster niet steeds op een gepaste, redelijke en diplomatische wijze handelde; er waren klachten van Infrabel en Eurostation volgens dewelke verzoekster “een storend element is in de relaties binnen de NMBS Groep”; er was de moeizame samenwerking tussen verzoekster en haar

collega's, hetgeen aan bod is gekomen op de vergaderingen van het directiecomité van 20 mei 2010 en 3 oktober 2011 en er is ten slotte ook de vermelding in de notulen van het directiecomité van 20 mei 2010 dat verzoekster zonder aanvaardbare reden afwezig was op de vergadering van het uitgebreid managementcomité van de directie H-Stations en dat zij zeer regelmatig laat uitschijnen dat de uitnodigingen van de directeur-generaal H-Stations voor haar niet prioritair zijn. Volgens de verwerende partij bewijst dit dat verzoekster vooral op het vlak van communicatie en externe vertegenwoordiging niet steeds diplomatisch is opgetreden. De omstandigheid dat deze klachten voornamelijk mondeling aan de leden van het directiecomité werden gericht, is volgens de verwerende partij gebruikelijk op dit niveau en doet niets af aan de geloofwaardigheid ervan. De goede intenties van verzoekster, eventuele moeilijke omstandigheden of het feit dat achteraf de plooiën in bepaalde gevallen zijn gladgestreken, doen geen afbreuk aan deze vaststelling. De verwerende partij betoogt dat verzoekster als districtsdirecteur haar uithangbord is en dat zij zich te allen tijde correct en diplomatisch dient te gedragen, maar dat haar optreden, minstens in bepaalde gevallen, het imago van de nv NMBS-Holding heeft geschaad.

De verwerende partij besluit dat het niet kennelijk onredelijk is dat zij verzoekster het beoordelingscijfer '0,9' heeft toegekend, wat slechts 0,1 punt lager is dan het gemiddelde van alle beoordelingscijfers van de hogere kaderleden. Zij stelt dat zij aldus aan verzoekster louter een signaal heeft willen geven dat de uitoefening van haar functie niet in de goede richting gaat en zij haar wijze van functioneren moet bijsturen. Zij voegt eraan toe dat zelfs indien de Raad van State zou oordelen dat bepaalde feitelijkeheden niet gegrond zijn, dan nog één enkel feit het beoordelingscijfer '0,9' kan rechtvaardigen.

5.1.2. Wat de in het eerste middelonderdeel aangevoerde schending van de formele-motiveringplicht betreft, betoogt de verwerende partij dat een motivering door verwijzing naar andere stukken aanvaardbaar is indien de inhoud van die stukken aan de betrokkene bekend is. Zij wijst erop dat in de bestreden

beslissing wordt verwezen naar “de dossierstukken” en zij somt op om welke stukken het gaat. Zij betwist voorts de stelling van verzoekster dat de bestreden beslissing ook gesteund zou zijn op het document ‘RB 2012/17’ en zij stelt dat dit document, zoals verzoekster zelf aangeeft, een loutere samenvatting betreft van de procedurele voorgaanden en van de standpunten van het directiecomité en van verzoekster.

Volgens de verwerende partij voldoet de bestreden beslissing op alle punten aan de formele-motiveringswet.

Zij stelt dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende is gemotiveerd, aangezien wordt overwogen “dat mevrouw Van Rijckeghem haar functies van districtsdirecteur vooral op het vlak van communicatie en externe vertegenwoordiging niet steeds op gepaste en redelijke wijze heeft uitgeoefend en dat zij soms ondiplomatisch is opgetreden hetgeen interne en externe spanningen binnen de onderneming heeft veroorzaakt”. De verwerende partij merkt op dat dit dezelfde motieven zijn als degene die reeds werden vermeld in de beslissingen van 14 april 2011 en 3 oktober 2011. Volgens haar was verzoekster dan ook in staat te begrijpen op grond van welke feitelijke en juridische gegevens de bestreden beslissing werd genomen en kon zij met kennis van zaken daartegen een annulatieberoep instellen. In “ondergeschikte orde” – voor zover de Raad van State van oordeel zou zijn dat de motieven niet in de bestreden beslissing zelf werden opgenomen – stelt de verwerende partij dat dit niet kan leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing, aangezien verzoekster kennis had van de motieven.

Voorts argumenteert de verwerende partij dat de formele-motiveringsplicht niet inhoudt dat op alle aangevoerde bezwaren moet worden ingegaan en dat het volstaat dat de beslissing er blijk van geeft dat verzoeksters argumentatie daadwerkelijk in de besluitvorming is betrokken. De verwerende partij stelt dat dit het geval is, aangezien het antwoord op de bezwaren van verzoekster terug te vinden is in de beslissing van het directiecomité van 3 oktober 2011. Bovendien moet, aldus de verwerende partij, uit de omstandigheid

dat de bestreden beslissing gesteund is op de stukken van verzoeksters dossier worden besloten dat de raad van bestuur wel degelijk rekening heeft gehouden met de door verzoekster in deze stukken – waaronder haar verzoekschriften tot nietigverklaring en interne beroepschriften – aangevoerde bezwaren. De raad van bestuur heeft evenwel beslist dat er op basis van de stukken van het dossier voldoende indicaties waren om te besluiten dat de opgeworpen problemen betreffende het functioneren van verzoekster voldoende aangetoond en gegrond waren.

De verwerende partij laat vervolgens ook nog gelden dat de vereiste omvang van de motivering afhankelijk is van het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing en dat wanneer een beslissing een minder belangrijke bestuurshandeling betreft, een verwijzing naar algemene overwegingen kan volstaan. Zij meent dat dit laatste *in casu* het geval is, aangezien het gaat om de toekenning van een beoordelingscijfer dat slechts 0,1 punt lager ligt dan het gemiddelde, waardoor de beslissing niet in sterke mate griefhoudend is voor verzoekster.

De verwerende partij stelt ook dat verzoekster wist welke dossierstukken bij de raad van bestuur voorlagen en de inhoud daarvan kende. De meeste van die stukken zijn immers van verzoekster zelf afkomstig. Bovendien werd in de beslissing van het directiecomité van 3 oktober 2011 reeds aangegeven welke de dossierstukken waren. Uit een vergelijking van deze stukken met de stukken die uiteindelijk bij de raad van bestuur voorlagen, besluit de verwerende partij dat verzoekster op de hoogte was en dat in de bestreden beslissing niet diende te worden verduidelijkt om welke stukken het precies ging.

De verwerende partij betwist ten slotte het standpunt van verzoekster dat, gelet op de beslissing van het directiecomité van 7 mei 2007, enkel rekening mocht worden gehouden met verzoeksters feedback. Zij licht toe dat het directiecomité op 7 mei 2007 heeft beslist om de evaluaties van het feedbackproces te laten afspiegelen op het persoonlijke beoordelingscijfer en dus niet om het

beoordelingscijfer uitsluitend te baseren op de feedback. Zij betoogt dat het beoordelingscijfer een volledig en correct beeld moet geven van de uitoefening van de functie door de betrokken districtsdirecteur en dat de resultaten van de feedback slechts één beoordelingsfactor zijn. Volgens de verwerende partij kan verzoeksters stelling dan ook niet worden bijgevalen dat het “volledig disproportioneel” zou zijn om na een gunstige feedback van de directeur-generaal Strategie en Coördinatie het beoordelingscijfer te verlagen. Zij wijst erop dat het beoordelingscijfer de tevredenheid van de hiërarchische oversten uitdrukt, maar dat in het geval van verzoekster twee van de drie hiërarchische oversten – de gedelegeerd bestuurder en de directeur-generaal H-Stations – niet tevreden waren over de wijze waarop zij haar functie had uitgeoefend.

5.2. Met betrekking tot het tweede middelonderdeel verwijst de verwerende partij naar haar antwoord op het eerste middelonderdeel. Zij beklemtoont dat de in de bestreden beslissing opgenomen motieven reeds lange tijd door verzoekster gekend waren en dat het bovendien een minder belangrijke beslissing betreft, aangezien een beoordelingscijfer wordt toegekend dat slechts 0,1 punt lager ligt dan het gemiddelde.

6.1. Wat het eerste middelonderdeel betreft, repliceert verzoekster vooreerst op de stelling van de verwerende partij in verband met de omvang van de motiveringsplicht. Zij erkent dat de vereiste omvang van de motiveringsplicht afhangt van het belang van de beslissing, maar stelt dat de bestreden beslissing voor haar een grote impact heeft en dienvolgens uitgebreid diende te worden gemotiveerd. In dit verband wijst verzoekster erop dat haar beoordelingscijfer 0,2 punten lager ligt dan haar vorige beoordelingscijfer, wat tot gevolg heeft dat haar beheerspremie 20% of 2.578,48 euro minder bedraagt en haar eindejaarspremie ook lager zal zijn. Voorts wijst zij ook op de psychologische impact van de bestreden beslissing, waarbij zij aanvoert dat een dergelijke daling van het beoordelingscijfer een afkeuring van haar prestaties en een miskennis van haar verwezenlijkingen inhoudt.

Met betrekking tot de materiële motivering van de bestreden beslissing stelt verzoekster dat de feiten waarop de verwerende partij steunt niet bewezen zijn, dat de verwerende partij naar deze feiten nooit een objectief onderzoek heeft gevoerd en dat nergens in het dossier klachtenbrieven terug te vinden zijn. Verzoekster spreekt vervolgens nog eens de motieven tegen waarop de bestreden beslissing zou zijn gesteund. Voorts stelt zij dat zij van in het begin van de administratieve procedure de tenlasteleggingen heeft weerlegd, maar dat de verwerende partij daarop nooit heeft geantwoord en haar evenmin in de gelegenheid heeft gesteld om zich te verdedigen of te worden gehoord. Zij besluit dat de door haar aangebrachte omstandigheden niet mee in rekening werden gebracht.

Volgens verzoekster is een motivering die beperkt is tot een verwijzing naar dossierstukken onaanvaardbaar, wanneer die stukken verschillende standpunten bevatten. Minstens moet dan worden gemotiveerd waarom een standpunt al dan niet wordt gevolgd.

Wat de dossierstukken betreft waarop de bestreden beslissing zou zijn gesteund, laat verzoekster nog gelden dat het feedbackdocument van 5 februari 2010 niet bij haar beoordeling mocht worden gebruikt, omdat het een uiterst beknopte checklist is, zonder concrete toelichting over het gesprek dat had plaatsgevonden met betrekking tot de behaalde resultaten. Bovendien werd dat document begin februari 2010 opgesteld, zodat het onmogelijk betrekking kan hebben op het eerste semester van 2010. Verzoekster meent dat daarentegen het door haar neergelegde stuk 27 – dat betrekking heeft op haar evaluatie van het hele jaar 2010 en waarin naar aanleiding van het evaluatiegesprek van 5 april 2011 werd besloten dat in vergelijking met de vorige toegekende ‘Ca’, de evolutie van het toe te kennen beoordelingscijfer zeer goed was – in aanmerking had moeten worden genomen.

Wat de formele motivering van de bestreden beslissing betreft, stelt verzoekster dat de verwerende partij niet ernstig kan voorhouden dat zij niet

heeft gesteund op het document ‘RB 2012/17’. In de bestreden beslissing wordt immers uitdrukkelijk daarnaar verwezen. Verzoekster herhaalt dat de in de bestreden beslissing opgenomen motivering door verwijzing faalt, omdat verwezen wordt naar het voornoemde document zonder dat dit document samen met de bestreden beslissing is bezorgd en omdat verwezen wordt naar de stukken van het dossier zonder dat wordt gepreciseerd om welke stukken het gaat. Verzoekster stelt dat zij niet kon weten welke stukken de raad van bestuur heeft gebruikt en dat het niet ondenkbaar is dat de raad van bestuur zich nog op andere stukken dan vroegere proceduregeschriften heeft gebaseerd. Zij betwist dat het gebrek aan tijdige mededeling van de dossierstukken haar niet geschaad zou hebben omdat zij alsnog van de stukken kennis heeft kunnen nemen en aldus met kennis van zaken beroep heeft kunnen instellen. Alzo valt immers de waarborg tegen een motivering *a posteriori* weg en wordt elke zin aan de motiveringsplicht ontnomen. Volgens verzoekster diende de verwerende partij, hoewel zij niet op elk argument moest antwoorden, wel degelijk aandacht te besteden aan de lange lijst van concrete bezwaren of minstens duidelijk te maken waarom daaraan niet zoveel aandacht werd geschonken, maar heeft zij dit nagelaten.

6.2. Met betrekking tot het tweede middelonderdeel repliceert verzoekster dat de motivering van de bestreden beslissing zonder enige duiding betekenisloos is. Zij heeft de ten laste gelegde feiten betwist en de verwerende partij heeft daar nooit op geantwoord. Uit de bestreden beslissing kan zij niet afleiden waarom de door haar ingeroepen bezwaren worden verworpen en evenmin welke feiten precies in aanmerking worden genomen om haar het beoordelingscijfer ‘0,9’ toe te kennen.

7. In haar laatste memorie verduidelijkt de verwerende partij nog de impact van de bestreden beslissing. Zij wijst erop dat een verlaging van verzoeksters beoordelingscijfer naar 0,9 tot gevolg heeft dat haar totale premie met 18,18% daalt en dat dit ten opzichte van haar totale wedde voor 2010 neerkomt op een vermindering met 1,63%.

Voor het overige herhaalt de verwerende partij in essentie haar argumentatie uit haar memorie van antwoord.

8. Verzoekster repliceert hierop dat de bestreden beslissing, naast een vermindering van de beheerspremie met 2.578,38 euro en een vermindering van de eindejaarspremie met 671 euro, ook een morele impact heeft, vermits zij in haar functioneren wordt afgekeurd, en dat de verwerende partij het effect van de bestreden beslissing minimaliseert.

Voorts benadrukt zij nog eens dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing geheel niet op de door haar gevoerde verdediging en opgeworpen bezwaren is ingegaan.

Beoordeling

9. In het eerste en het tweede onderdeel van het middel voert verzoekster in essentie aan dat de formele- en de materiële-motiveringsplicht zijn geschonden.

10.1. De artikelen 2 en 3 van de formele-motiveringswet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de formele-motiveringswet, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in

feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

10.2. De formele-motiveringsplicht impliceert dat de motieven uit de beslissing zelf moeten blijken. Wel kan worden aangenomen dat aan de doelstelling van de formele-motiveringsplicht om de betrokkene een zodanig inzicht te geven in de motieven van de beslissing dat hij met kennis van zaken kan uitmaken of het zinvol is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden, is voldaan, indien de betrokkene desgevallend langs een andere weg kennis heeft gekregen van de motieven waarop de beslissing is gesteund, ook al worden die motieven dan niet in de beslissing zelf veruitwendigd. Dit kan doordat de beslissing verwijst naar andere stukken.

Een dergelijke motivering door verwijzing dient echter aan bepaalde voorwaarden te voldoen. Vooreerst moet de inhoud van de stukken waarnaar wordt verwezen, aan de betrokkene ter kennis zijn gebracht. Bovendien moeten die stukken zelf afdoende gemotiveerd zijn en mogen ze niet tegenstrijdig zijn. Ten slotte dienen die stukken in de uiteindelijke beslissing te worden bijgevalen door de beslissende overheid.

11. De materiële-motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële-motiveringsplicht is de Raad van State niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van het bestuur. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

12. De omvang van de motiveringsplicht is mede afhankelijk van het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing. Hoe groter het belang of de impact van een beslissing, hoe hoger de eisen die aan de motiveringsplicht worden gesteld.

13. In dit geval wordt vastgesteld dat het toekennen van een lager beoordelingscijfer aan verzoekster vooreerst een financiële impact heeft. Het wordt niet betwist dat, in vergelijking met voorheen, verzoeksters beheerspremie voor het eerste semester van 2010 vermindert met 2.578,38 euro en haar eindejaarspremie voor 2010 met 671 euro. Daarnaast is de bestreden beslissing ook moreel grievend voor verzoekster, aangezien zij negatief wordt beoordeeld op haar wijze van communiceren en vertegenwoordigen, wat belangrijke taken van haar functie zijn.

Bijgevolg dient te worden aangenomen dat een summiere motivering van de bestreden beslissing te dezen niet volstaat.

14. In het eerste en het tweede onderdeel van het middel voert verzoekster in essentie de volgende grieven aan:

- de motivering van de bestreden beslissing is beperkt tot een verwijzing naar andere dossierstukken zonder dat wordt gepreciseerd over welke stukken het gaat;
- de dossierstukken zijn haar pas na de kennisgeving van de bestreden beslissing bezorgd en kunnen dan ook niet in aanmerking worden genomen om de motivering van de bestreden beslissing te beoordelen;
- de dossierstukken waar de bestreden beslissing naar verwijst, steunen op motieven die feitelijk onjuist zijn, zodat de ten laste gelegde feiten niet bewezen zijn;
- er wordt nergens ingegaan op het verweer dat zij in de administratieve procedure heeft gevoerd.

15. De bestreden beslissing zelf bevat een summiere motivering (zie randnummer 3.13). De verlaging van verzoeksters beoordelingscijfer wordt immers louter gemotiveerd met de overweging dat zij “haar functies van districtsdirecteur vooral op het vlak van communicatie en externe vertegenwoordiging niet steeds op gepaste en redelijke wijze heeft uitgeoefend en dat zij soms ondiplomatisch is opgetreden hetgeen interne en externe spanningen binnen de onderneming heeft veroorzaakt”.

Daarnaast wordt evenwel ook verwezen naar een document ‘RB 2012/17’ en “de dossierstukken” die de raad van bestuur tot de bestreden beslissing hebben gebracht.

16. Zoals *sub* 10.2 uiteengezet, is een dergelijke motivering door verwijzing aanvaardbaar indien aan bepaalde voorwaarden is voldaan. Verzoekster is evenwel van oordeel dat dit niet het geval is, omdat in de bestreden beslissing niet wordt gepreciseerd over welke stukken het gaat en die stukken haar niet samen met de bestreden beslissing werden bezorgd.

Het blijkt evenwel dat verzoekster met een schrijven van 11 april 2012, dat zij op 28 april 2012 heeft ontvangen, in het bezit is gesteld van het document ‘RB 2012/17’ alsook van het dossier waarop de raad van bestuur heeft gesteund om de bestreden beslissing te nemen. Uit de samenstelling van dat dossier kon verzoekster redelijkerwijze afleiden dat de raad van bestuur heeft gesteund op de eerder van het bestuur uitgaande stukken, namelijk de beslissing van de gedelegeerd bestuurder, de directeur-generaal H-Stations en de directeur-generaal Strategie en Coördinatie van 14 april 2011 en de beslissing van het directiecomité van 3 oktober 2011. In deze stukken wordt omstandig uiteengezet welke precieze en concrete motieven de grondslag vormen van de beslissing om verzoekster het beoordelingscijfer ‘0,9’ toe te kennen voor de berekening van de beheerspremie van het eerste semester van 2010. Ofschoon verzoekster deze stukken niet samen met de bestreden beslissing heeft ontvangen, kon zij er nog ruim vóór het instellen van haar annulatieberoep over beschikken en

kon zij dienvolgens ook kennis hebben van de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. In haar verzoekschrift verweert zij zich overigens uitvoerig tegen deze motieven.

In zoverre heeft verzoekster er geen belang bij om de schending van de formele-motiveringsplicht aan te voeren.

17. Verzoekster voert evenwel ook aan dat de motieven waarop de bestreden beslissing steunt, feitelijk onjuist zijn en dat nergens wordt geantwoord op het verweer dat zij heeft gevoerd.

Het komt niet aan de Raad van State toe om zich in de plaats van het bestuur te stellen wat betreft de beoordeling van de communicatieve vaardigheden van verzoekster en de wijze waarop zij de NMBS-Holding naar buiten toe vertegenwoordigt. De overheid beschikt ter zake over een ruime discretionaire bevoegdheid. De Raad van State kan ook geen doorgedreven onderzoek voeren naar wat zich *de facto* precies heeft afgespeeld tussen verzoekster en externe instanties zoals de burgemeester van Gent en de burgemeester van Aalst. De Raad van State mag echter wel nagaan of de bestreden beslissing steunt op een voldoende feitelijke grondslag, of het bestuur de feiten correct heeft geïnterpreteerd en of deze beslissing in redelijkheid op die feiten kan steunen. De Raad van State mag ook nagaan of in de bestreden beslissing en in het administratief dossier een voldoende antwoord te vinden is op de argumenten die in het kader van het administratief beroep zijn aangevoerd. Het is daarbij niet nodig dat elk in beroep aangevoerd argument als zodanig wordt beantwoord in de bestreden beslissing of in een stuk van het administratief dossier, maar globaal gezien moet wel blijken waarom de in beroep aangevoerde argumenten niet worden bijgevalen.

18. In haar beroepschrift van 3 december 2011 heeft verzoekster volgende argumenten aangebracht:

- haar afwezigheid op bepaalde vergaderingen was gemotiveerd en zij heeft zich tijdig verontschuldigd;
- de klacht van een ondergeschikte van de gedelegeerd bestuurder van Eurostation, die bij de directeur-generaal Strategie en Coördinatie telefonisch zou hebben aangedrongen om haar van het project Gent-Sint-Pieters te ontlasten, kan bezwaarlijk ernstig worden genomen, aangezien die persoon niet eens zijn overste – de gedelegeerd bestuurder van Eurostation – daarvan op de hoogte heeft gebracht;
- de directeur-generaal van Infrabel bevestigt geen kritiek te hebben geuit op de samenwerking met verzoekster. Het is ongeloofwaardig dat die kritiek dan maar wordt toegeschreven aan een gepensioneerd directeur-generaal;
- de “klachten” van de Gentse burgemeester vinden hun oorsprong in de omstandigheid dat zij steeds de belangen van de nv NMBS-Holding heeft willen verdedigen en zuinig met de financiële middelen is omgesprongen, terwijl de burgemeester zoveel mogelijk financiële voordelen van de nv NMBS-Holding beoogde te verkrijgen. Bovendien is nooit een schriftelijke klacht geformuleerd en kan geen enkel feit staven dat zij de zaken zou hebben laten escaleren;
- er is helemaal geen verstoorde communicatie met de stad Aalst, maar het gaat om een “fait divers” dat dateert uit 2009, dus van vóór het eerste semester van 2010;
- andere externe partners hebben geen kritiek op verzoeksters optreden en laten zich zelfs positief uit (Sint-Niklaas, Brugge, Roeselare, Kortrijk, Dendermonde, Blankenberge, Zottegem, Deinze);
- er wordt geen rekening gehouden met positieve prestaties van verzoekster.

Het gaat om een aantal pertinente argumenten die betrekking hebben op verzoeksters communicatie en haar wijze van externe vertegenwoordiging van de nv NMBS-Holding – de elementen waarop verzoekster wordt bekritiseerd – die een ander licht werpen op deze kwestie of zelfs de door de verwerende partij gehanteerde motieven vermogen te ontcrachten. De raad van bestuur diende dan ook bij deze argumenten stil te staan en ze bij zijn beslissing te

betrekken door aan te geven waarom hij desgevallend van oordeel is dat deze argumenten niet kunnen worden bijgevalen.

In dit verband moet worden vastgesteld dat na verzoeksters beroepschrift geen document meer is opgemaakt met daarin een inhoudelijke beoordeling van deze argumenten. Er wordt in de bestreden beslissing louter verwezen naar het document ‘RB 2012/17’ en “de dossierstukken”. Document ‘RB 2012/17’ bevat in essentie een overzicht van het verloop van de zaak en een beknopte samenvatting van de inhoudelijke argumenten die tot dan toe aan bod waren gekomen, maar geen antwoord op verzoeksters beroepschrift. De “dossierstukken”, waarvan sprake, zijn wezenlijk de beslissing van de gedelegeerd bestuurder, de directeur-generaal H-Stations en de directeur-generaal Strategie en Coördinatie van 14 april 2011 en de beslissing van het directiecomité van 3 oktober 2011. Deze stukken dateren van vóór verzoeksters beroepschrift van 3 december 2011 en bevatten de argumenten waartegen verzoekster zich in haar beroepschrift precies verweert. Dit noopt tot het besluit dat de raad van bestuur geenszins met verzoeksters argumentatie rekening heeft gehouden, waardoor ook de betekenis van het administratief beroep werd uitgehold.

19. Uit wat voorafgaat, volgt dat het eerste en het tweede middelonderdeel gegrond zijn in de mate dat erin wordt aangevoerd dat niet blijkt om welke redenen de raad van bestuur van oordeel is de door verzoekster aangevoerde argumenten niet te kunnen bijvallen.

Deze vaststelling volstaat om tot de vernietiging van de bestreden beslissing te besluiten.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt de beslissing van de raad van bestuur van de nv NMBS-Holding van 17 februari 2012 waarbij aan Christiane Van Rijckeghem het beoordelingscijfer ‘0,9’ wordt toegekend voor de berekening van de beheerspremie van het eerste semester van 2010.

2. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 3 juni 2014, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
Bruno Seutin,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

Geert Van Haegendoren